

bomo več zaskrbljeno govorili o svojem narodu kot o mlečnozobem subjektu, bomo integrirani in diferencirani. Takrat se nam bo vsak človek zdel samo še človek! tudi mi sami sebi.) To stoletje se je začelo z difuznimi konci »kuheljdojča« in smešnimi boji kranjskih krčmarjev, da bi imeli napisne table, vinske karte in jedilne liste v svojih gostilnah v slovenskem jeziku. Konec tega stoletja imamo svojo fleko na zemljevidu. Koliko narodov je v tem času izgubilo svojo identiteto? Je jezikovno onemelo? (Lepo irščino od 5 milijonov Ircev govori komaj še pol milijona prebivalcev Irske.) Vojna se nikakor ni končala, predstoji nam še veliko hujša, nevidna vojna, ki bo zavoljo materialnih tegob tudi slepa. Še dolgo časa bomo samo še dogodek, za katerega ne vemo, kako se bo končal.

Lojze
Krakar

Komentarji

Dragi Ciril!

Hvala za tvoje pismo – prišlo je ob pravem času, kajti tudi jaz sem hotel pisati tebi. Pa ne o potopisih in dnevnikih, ker sam tega ne pišem in ti tudi na anketo ne morem odgovoriti. Gre za nekaj drugega: v zadnjem času sem napisal dvanajst *novih*, kratkih pesmi; mogoče bi bil tudi to prispevek za anketo? ...

Lojze

23. XII. 1991

Sèn: neko daljno sonce, ki dosega
ga komaj še mezinec božje roke.

Resnica: vrag, ki v rdeči maski bega
z ognjenim mečem zemeljske otroke.

Telo postaja kup spotênih slutenj,
ki postelja ga kot fakirja bode.

Bo jutri z njim, morda še bolj okruten
nov dan in val evforične svobode?

24. XII. 1991

Ljudje prihajajo na svet spet v hlevih,
lè da ni zraven niti ene ovčice,
ki bi jih grela. Ob hripavih spevih
topov Herodu ognjeno sije lice.

Bogve: prisveti skozi dim vsaj ena

vesela zvezda? Eni se gostijo
brez nje na toplem, drugi kakor žena
ob jasliah v krčih čakanja drhtijo.

26. XII. 1991

Lasišče zemlje kakor zimski dnevi
v smetišče pada. To, kar je ostalo,
podobno je lè še polnagi revi,
ki prosi vbogajme pred katedralo.
Veljak gre mimo. Spravi, migne z glavo
doušniku, drugam kam to goloto,
saj danes gre za narodovo slavo
in očetnjavo, ne pa za sramoto!

28. XII. 1991

Vladarji se tepéžni dan igrajo.
Pisarji pa vedó (po koledarju),
da na ta dan se z meči pokončajo
vsi, ki bili bi tekmeči vladarju.
Pisarji zvesti, šilite peresa
in delajte ta dan rdeče rise
na koledar v spomin na vsa telesa,
ki od njihove krvi sneg rdečí se!

29. XII. 1991

Nedeljski zajtrk: oče tepe mamó.
Otroci razpršé se na dvorišče.
Potem gre mama gret postano hrano
in čakati, kdaj spet ljubi jo obišče.
Opoldan k mizi zbere se družina:
otroci, oče, mati, pa še tašča.
Lè nekaj manjka: prazničnega vina.
A kaj, ko tega ne premore kašča.

31. XII. 1991

Pot iz groba ni za odpeljati, zlató je za prihodnost!

To, da pri mrtvem treba je bedeti,
 se bolj kot rojstvo deteta spoštuje,
 pa zraven še – kar dajo pljuča – peti,
 svet staro, sveto šego imenuje.
 Pojó, jedó in močijo si grla
 kot suho zemljo za pomladno rodnost –
 in da jim bol zavesti ne bi strla:
 to, kar gre v grob, zlató je za prihodnost!

3. I. 1992

Opiti, siti se v meglò valimo
 kot mrka vojska jurišat na cene
 in z bajoneti spraskat led in zimo
 s src in asfalta. Strup meglè ledene
 človeku v srž kosti se je zalezal.
 Kdo vé še, da bolan je od bacila,
 ki od čudnih dedov se ga je našel?
 Njih psevdonim je trajen: Višja Sila.

6. I. 1992

Vsak tretji rad bi kralj bil. Milijarde
 premorejo pa komaj še peščico
 mož z modro glavo – a državne garde
 že tudi zanje zidajo temnico.
 V temi (primeri iz zgodovin so znani)
 na zid naslikaš si najlepše sanje.
 O, pridite že, modreci-pogani,
 presvetit te sklerotične kristjane!

12. I. 1992

Nedelja je. Že se za zev komarja
 pred nami dvignilo je zagrinjalo.
 Če še zvedrí se in najdemo tesarja,
 bo kmalu dom stal in ostrešje stalo.

Poškilimo skoz špranjo še na oder:
ne, tam še ni vse zrelo za predstavo.
Zanič je pisec, režiser premoder:
kup mrtvih ni za praznično zabavo.

15. I. 1992

In zdaj smo zemljino opopje: iz njega
pribodla os sveta je, da vrti se
ves ta planet okoli nje. Lè zlèga
vrtivca-mojstra Bog nas varji! Ni se
rodil še tak vsevednež, ki bi v glavi
ob rojstvu že imel vgrajen kompjuer
za izračun, kje kakšen brst v naravi
se prvi odpre v sinjino novih juter.

17. I. 1992

Antonovo zvonjenje se v puščavo
do najbolj osamele duše sliši.
Začuda: sneg prši, a novo travo
med kamni že je videti ob hiši.
V njej cvre se pujsek: mati je vsa potna
od kuhe in molitve, naj zgodi se,
da rojstna hiša nikdar kot samotna
puščava v kupe skal ne spremeni se.

20. I. 1992

Začeti treba bo iskati ključe
do lastnih korenin. Do prave hiše.
Dan Valentinov bliža se. Zasuče
se sonce in z neba meglò obriše.
Zdaj eno spet v svoj dom bo šlo, a drugo
po svetu, kamor mami hrepenenje,
doklèr se vse ne steče v isto strugo
pod zemljo – in iz nje vzbrsti zelenje.